

**Povinností každého Čecha jest,
aby znal dějiny své vlasti!**

„Česká Kronika“

Napsal prof. Jos. Lacina.

„Česká Kronika“ vyšla v 150 sešitech po 12 kr. a líčí děje české až do roku 1848.

Možno odebírat i v sešitech v kterékoliv době.

Celé dílo možno obdržeti též v 8 brožovaných svazcích za zl. 18—, vázané v 8 svazcích ve skvostných plátěných deskách s koženým hřbetem a rohy zl. 24·50.

Možno odebrati najednou neb po svazcích. Sešit na ukázkou pošleme každému, kdo o to korresp. lístkem požádá, franko.

Řádným osobám dodáme »Českou Kroniku« též na měsíční splátky.

Bližší dotazy zodpoví

**Nakladatelství Edv. Beauforta knihtiskárna
v Praze Jungmannova tř. č. 21 n.**

Přelíčení s Hilsnerem

před porotou v Kutné Hoře
pro

vraždu v Polné.

Doslovný

otisk stenografických protokolů.

2.

den přelíčení.

Cena 10 kr.

V PRAZE 1899.

Tiskem i nákladem Ed. Beauforta v Praze.

Přelíčení s Hilsnerem

před porotou v Kutné Hoře

pro

vraždu v Polné.

Doslovný

otisk stenografických protokolů.

2.

den přelíčení.

Cena 10 kr.

V PRAZE 1909.

Tiskem i nákladem Ed. Beauforta v Praze.

Předseda: Co druhý den? Nenařkala jste?

Hrůzová: Šla jsem se ptát do kšeftu, kde mi vypravovali, že odešla domů.

Ježíš Marjá, myslila jsem. Děvče nepřišlo, bude zabita. Šla jsem odtamtud a pán mne vybízěl: Nemeškejte, jděte ke strážníkům a meldujte to.

Oznámila jsem to četníkovi. Zároveň do-
slechla jsem, abych šla ke Žabokrtům. Tam
prý je jakýsi švec, a kolem chalupy často
chodí. On jistě bude vědět, zda Anežka šla
kolem. Vypravoval, jak ji viděl, košíček po-
stavila, podepřela nohu o kámen a šněro-
vala si botku. To bylo ve středu asi o 5¹/₂
hod. Přišla jsem k poručíkovi a povídala
jsem mu to. Když jsem přišla domů zpět,
holka doma nebyla. Dcera hajného však
tvrdila strážníkům, že šla Anežka domů.
Nejspíše jsem to byla já; poněvadž Anežka
nebyla doma, myslila jsem, že je zabita,
jako ta Klímová. Hondu poslala jsem k čet-
níkům. Hledali ji. Chodil po přátelích na
Moravě, zdali tam není. Obešel je, ale holky
nikde nebylo. V sobotu šli ji hledat, já šla
do města. Našli ji tam. Já jsem nebyla
s nimi. Jakýsi hoch přišel k Březině do
houští a křičel „tady něco je“.

Předseda. Kdo to křičel?

První den přelomu

Hrůzová. Děti. Učitel šel s dětmi a jeden chlapec ji našel.

Předseda. Odkud to byl učitel?

Hrůzová. Z Dobroutova.

Předseda. Kolik jich hledalo?

Hrůzová. Nevím. Byli tam lidé, děti a četníci.

Předseda. Jak pak byla zavražděná položena?

Hrůzová. Nohy měla srovnané, ležela obličejem k zemi.

Předseda. Byla obnažena?

Hrůzová. Ano. Na hlavě byla rozbita, vlasy rozčuchané.

Předseda. Měla otočenu košili kolem?

Hrůzová. Nevím.

Předseda. Kdy jste jí viděla do obličeje?

Hrůzová. Na hřbitově.

Předseda. Viděla jste nějakou krev na místě?

Hrůzová. Ne, žádná tam nebyla.

Předseda. Žádná?

Hrůzová. Něco málo. Na stromě visel hadr pokrvácený.

Předseda. Byla jste tam, když komisse přišla?

Hrůzová. Nebyla.

Předseda. Co pak jste dělala, když jste ji uviděla?

Hrůzová. Co dělají jiné matky. Naríkají a pláčou a já pláču podnes.

Předseda. A co rakev? Jak jste ji zapatřila?

Hrůzová. Jak? Truhlář ji připravil.

Předseda. V rakvi byla odnesena na hřbitov k sv. Barboře. Odpoledne byla prohlídka mrtvoly, byla jste tam?

Hrůzová. Kde pak! To nemohu vidět.

Předseda. Máte podezření na Hilsnera?

Hrůzová. Slyšela jsem od ní, že se po ní díval; kdysi stál u kojnaře, tam tudy, co chodila do šití, stáli a když přešla, něco si německy povídali a smáli se jí.

Předseda. Ona vám řekla doma jméno? Vy jste si je nepamatovala? Řekla vám Hilsner?

Hrůzová. Ne.

Předseda. Co říkáte tomu, Hilsnere?

Hilsner. Nic, prosím, slavný soude.

Předseda. Vy jste to říkala tomu Novákovi. Kdy jste mu to řekla?

Svědčce M. Hrůzová. To já nevím, ona mu to řekla Anežka.

Předseda. Vy jste také o tom mluvila?

Hrůzová. Mluvila.

Předseda. Kdy to bylo?

Hrůzová. To já nevím.

Předseda. Bylo to na svátek Zvěstování P. Marie.

Hrůzová. To možná.

Předseda. Co jste mu řekla? Vy jste se s ním sešla?

Hrůzová. To já se nepamatuji.

Předseda. Říkala jste mu večer něco na rynku? Co jste mu říkala?

Hrůzová. Že hold si ona stěžovala na toho žida.

Předseda. A neříkala, co je to za žida? Řekla, že je to šve? Nevěděla, že není vyučen? Že nic nedělá? Od čeho je živ? Co jste řekla?

Hrůzová. Také jsem mu to povídala.

Předseda. Vy jste mu také řekla, aby dával pozor na Anežku?

Hrůzová. To já se nepamatuji.

Předseda. A on ještě na to něco povídal?

Hrůzová. To já nevím.

Předseda. Vy podle toho soudíte, že ona Hilsnera znala, ta Vaše holka.

Hrůzová. Ano.

Předseda. Koukněte na ty šaty! Prohlídněte si je. Jsou to její?

Hrůzová. Ano, jsou, všecky.

Předseda. Ty byly nalezeny na místě, kde byla mrtvola. Jsou to její botky?

Hrůzová. Všecko.

Předseda. Něco přece schází.

Hrůzová. Rukavičky, kapesní šátky a růženec.

Předseda. Ano, černé pletené rukavičky, bílý šátek a bílý růženec. Z čeho byl ten růženec?

Hrůzová. To já nevím.

Předseda. Jsou to všecky její věci?

Hrůzová. Všecko.

Předseda. Jak pak ten křížek? A ten zelený plucárek. V tom měla mléko?

Hrůzová. Ano, v tom měla mléko. Jenom ty tři věci scházejí.

Předseda. Ale zapoměla jste říci, z čeho byl ten růženec.

Hrůzová. Byl pěkný bílý ze svaté Hory.

Předseda. Z čeho byly jednotlivé články? Skleněné?

Hrůzová. Nebyly, ale křížek byl malý, pěkný.

Předseda. Stříbrný?

Hrůzová. Ne — bílý.

Předseda. Byl na něm krucifix?

Hrůzová. Byl přibit.

Předseda. Tak sem ke mně pojďte! Máte nějakou škodů?

Hrůzová. A jak pak bych neměla. Spoléhala jsem se, že mne bude živit, až bude moci pracovat více.

Předseda. Vy jste měla půl chalupy.

To byste jí byla jí dala? Ona Vám také pomáhala!

Hrůzová. Ano, dělala mi na poli i domácím práci.

Předseda. Vy jste jí za to živila?

Hrůzová. A šatila.

Předseda. Máte nějakou škodu majetkovou, peněžitou? Já věřím, že je to velká újma, když ztratí matka dceru.

Hrůzová. 19 letou

Předseda. Tak když Vám pomáhala v domácnosti, hospodářství i v poli, je to skutečná, velká škoda. A jestli máte také nějakou škodu?

Hrůzová. To já nevím.

Předseda. Jestli chcete nějakou náhradu. Vy jste se přivtělila k trestnímu řízení jako poškozená. Musíte nám říci jakou máte škodu.

Hrůzová. Bodejť bych neměla škodu, když se o ní 20 let starám a mám o ní přijít.

Předseda. Kdo pak vypravil pohřeb.

Hrůzová. Kdo pak jiný, než já!

Předseda. A mnoho-li vás to stálo?

Hrůzová. Vždyť je to sepsáno všechno, tak to mohli sem poslat.

Předseda. Vy to přece musíte nejlépe vědět, mnoho-li to stálo, když jste to platila.

Hrůzová. To já nevím.

Předseda. Jak můžete žádati náhradu, když nevíte, mnoho-li obnáší.

Hrůzová. Já tomu nerozumím.

Předseda. Co pak je na tom zvláštního? Máte nějakou škodu z toho, že vám dcera byla zavražděna? To víme, že je to škoda, když jste očekávala, že vás bude k stáří živit. Ale jedná se o to, mnoho-li stálo vypravení pohřbu, To by byla ta největší škoda. Stálo to hodně přes 100 zl.?

Hrůzová. To jo, prosím.

Předseda. A moc-li to stálo?

Hrůzová. To já nevím.

Předseda. Dělal to 150 aneb 160 zl.?

Hrůzová. Já, prosím, nevím.

Předseda. Tak jste to snad sdělila svému zástupci p. dru Baxovi.

Dr. Baxa. Již ve svém prvním podání jsem oznámil, že budu o tom přednášet, ale ponechávám si to až ke konečnému návrhu.

Předseda. Ona má ale říci, co a jak. (k Hrůzové). Chcete tedy náhradu škody, kterou bude váš zástupce liquidovat? Vy se o tom můžete vyjádřit, poněvadž jest zde k vůli vašim soukromoprávním nárokům.

Předseda. Řekněte mi, jestli pak jste

měla na někoho podezření, že je to udělal. v prvním okamžení.

Hrůzová. Na žádného.

Předseda. Vždyť jste slyšela, že to udělal Hulsner. Kdo Vám to řekl?

Hrůzová. To já nemohu povědět, kdo to byl.

Předseda. Co Vám říkali?

Hrůzová. Říkali, že to jiný neudělal.

Předseda. Postouchejte. Lidé měli také jiné podezření! Docela na jejího bratra na vašeho syna.

Hrůzová. No jo, když to není pravda. Na to můžu hned přísahat.

Předseda. Oni se milovali? Ona mu pomáhala při práci v poli?

Hrůzová. Ano měli se rádi.

Předseda. Moc se měli rádi? Řekněte mi něco, proč se měli tolik rádi. Vždyť jste to již řekla.

Hrůzová. No jo, když je to již tak dlouhý čas; to mě nemůže nikdo mít za zlé, že si to už nepamatuji.

Předseda. No ano. Vy jste skutečně se pamatovala, že byla churava.

Hrůzová. Ano, byla churava a tenkrát chtěl syn, aby se něco spálilo a ona mu povídala: „Vy nic jiného neumíte, jen všechno spálit“.

Předseda. Když se uzdravila, co Vám řekl syn o Anežce?

Hrůzová. Byl tomu velmi rád, že se uzdravila.

Předseda. Ještě něco řekl, co ukazuje, že jí měl skutečně rád; také jste to řekla.

Hrůzová. Já to ale dnes nevím.

Předseda. On prý řekl, že musíte Anežce přilepšovat, dopřávat, aby se zotavila.

Hrůzová. Ano, já se upamatuji, když mi to někdo připamatuje.

Předseda. Ještě něco jste vyprávěla, z čeho vysvítá, že jí skutečně měl rád. Již zase nevíte? Co udělal? Co vám dal, aby jste uložila poručníkovi, aby měla Anežka, až bude potřebovat?

Hrůzová. Dal mi peníze.

Předs. Kolik?

Hrůz. 90 zl.

Předs. On Vám je dal, abyste je pro tu holku schovala. A vzdor tomu se myslilo, že to udělá váš syn. Byla také nalezena plátěná, bílá zednická zástěra a na té bylo něco vápna. On byl zedníkem?

Hrůzová. Jo. On neměl žádnou bílou zástěru, nýbrž modré a ty ještě roztrhané.

Předs. Zdalí pak měl také nějaký nůž?

Hrůz. Měl, ale ten měl pan strážník tři neděle u sebe.

Předs. A co dělal?

Hrůzová. To oni vědí.

Vot. r. Budecius. Vy jste pravila, když jste ji marně hledala, vašemu synovi, že prý šla do kostela a váš syn vám řekl: „Vám mohou lidé namluviti, co chtějí. Třeba se jí něco stalo, jako Klímové z Věžnice.“

Předseda. To bylo přirozené, poněvadž se jí to jistě stalo.

Veřejný žalobce Svoboda. Řekněte mi, paní Hrůzová, měla Anežka někdy nějakou známost?

Hrůzová. Neměla žádnou.

Veřejný žalobce. Byla pobožná a mravná?

Hrůzová. Ano.

Dr. Auředníček. Paní Hrůzová, vaší dceři dávají nejlepší vysvědčení, a na tu otázku, myslím, že odpovíte klidně. Byla pravdomluvná?

Hrůzová. Ano.

Dr. Auředníček. Byla vaše dcera, povězte, zůstala někdy přes noc mimo dům?

Hrůzová. Ne.

Dr. Auředníček. Vy jste mi pravila, že druhý den vás nic nenapadlo, že mají u Prchalů mnoho práce. Jestli pak Vám to Vaše dcera řekla.

Hrůzová. Řekla.

Dr. Auředníček. Povězte mi, paní svědkyně, když Vaše dcera nepřišla — ačkoli

pravíte, že se to nikdy nestalo — když nepřišla první noc a v pátek, druhou noc, a když Vy jste přišla k slečně Prochalové, proč jste se neptala, kde je dcera a ptala jste se jen, kde je košík?

Hrůzová. Já myslila, že je v zadu v pokoji.

Dr. Auředníček. Byl Jan ve čtvrtek nebo v pátek v Polné?

Hrůzová. Byl u sv. zpovědi v Ždírci, tam kněží spali, tak šel do Polné o 6. hodině.

Dr. Auředníček. Proč pak jste neřekla, co je se sestrou, když nezůstala nikdy před tím v Polné?

Hrůzová. Protože mohly mítí moc šití.

Dr. Auředníček. Vy jste pravila v prvotním výslechu, že vám vaše dcera neřekla jméno toho žida, co se za ní díval, a dnes jste řekla, že Vám to povídala, že Vám to řekla, ale že jste na to zapoměla.

Hrůzová. Já se na to nepamatuji.

Dr. Auředníček. Ale tenkrát jste si to pamatovala.

Hrůzová. Ale dnes už je to půl roku.

Dr. Auředníček. To bych ale chtěl vědět určitě, paní svědkyně. Vy jste poslala Jana k příbuzným v pátek.

Hrůzová. Ano. Byl v okolí na Moravě

v Jamném, dvakrát u Fr. Delsu a v Rytířkách u Jana Součka.

Dr. Auředníček. Víte o tom, že v pátek byla již nalezena krev, že to viděli lidé.

Hrůzová. Slyšela jsem o tom.

Dr. Auředníček. Kde jste to slyšela?

Hrůzová. Nevím. V sobotu.

Předseda. Já to přečtu, jak to tedy řekla. (Čte dotyčný pasus z výpovědi Hrůzové)

O Leopoldovi Hilsnerovi řekla: Ona mi řekla to jméno a já jsem si to nepamatovala; až později jsem slyšela, že je to Hilsner.

Hrůzová. Ano.

Dr. Auředníček. Já ji pravil, pane předsedo, abyste se ráčil zeptati svědkyně, aby ciferně určila svůj požadavek, aby se aspoň řeklo, zač chce náhradu, abychom věděli, jaký je právní důvod jejího nároku v tomto řízení.

Předseda. Zač chcete tu náhradu?

Dr. Baxa. Já jsem to řekl již v původním podání. Jest přirozeno, že ten právní důvod udám. Ale dle trestního řádu mám tu zatím působiti ohledně viny. Co se pak týče soukromoprávních nároků, ty se uplatňují až v tom případě, když obviněný jest odsouzen. Jestliže ona zde stojí dnes jako svědkyně, tedy já tu otázku zodpovím na příslušném místě.

Předseda. Já myslím, že to může říci, co chce míti nabráženo.

Dr. Baxa. Já jsem tedy řekl: „Pohřebné, náhradu za šaty, které byly zničeny, dále náhradu, že byla zbavena svojí živi- telky. Tyto tři druhy náhrady škody uvádím zde pro futuro.

Dr. Auředníček. Aby mě bylo dobře rozuměno: „Já nečiním žádný návrh, aby snad p. Dr. Baxa byl vyloučen z řízení, mně jako obhájci nezáleží na tom, vystupuje-li zde Hrůzová jako účastnice, ale musím, věděti, v čem její nárok spočívá. To jest mým právem v této otázce.

Soud musí rozhodnouti bez návrhu a poněvadž p. dr. Baxa nároky ty odůvodnil, žádám, aby byly requirovány spisy z pozůstalostního sezení, poněvadž z nich vysvítá, že pohřebné bylo zapláceno z peněz pozůstalých po zavražděném.

Dr. Baxa. Aby zde nebylo omylu, konstatuji, že jsem důvod svého zastupování učinil již v prvním podání a slavný soud tento důvod uznal. Kdyby toho nebylo, nebyl by mně sem připustil. Tato otázka jest již rozhodnuta a neal zapotřebí o tom již mluvíti.

Předseda. Tak jest. Ostatně nečiní se zde žádného návrhu. Přejí si páni porotci otázku? Nemáte k ničemu co namítati, Hilsnere?

Hilsner. Nemám ničeho.

Na to čte se křestní list Anežky Hru-zové.

Předseda. Ať vejde svědek Josef Kle-novec.

Generalie a přísaha.

Jak jste se dozvěděl, že se Anežka Hružová ztratila?

Svědék. 31. března okolo 10 hod. do-pol. přišla matka zavražděné do kasáren k nám a udala, že její dcera se nevrátila ze šití ve středu. Vyzval jsem ji, aby se poohlédla po známých, zda k nim Anežka nezašla. Vyzval jsem p. radního Sedláka, abychom spolu pátrali. Slyšeli jsme, že děvče hajného Mišingra řeklo, že Anežka je doma. To byla mýlka. Byla to asi matka, která se domů vrátila. Poněvadž byly v ro-dině hádky, myslil jsem, že se Anežka doma s bratrem pohádala, nevrátila se domů. Snad odjela do Vídně sloužit. Pátral jsem dále. Dovvěděl jsem se, že obuvník Horáček a v půl. 6 hod. večer viděl Anežku jíti k Věžnici. Prohlédl jsem lesík a roze-stavil chlapce do houští. Pískl jsem. Tu chlapec ve křoví zvolal: „Tu je zabitá.“ Poslal jsem závodčího Touše oznámiti to soudu a sám zůstal jsem na místě činu.

Předs. Byl jste tam tak dlouho, až přišla komise?

Svěd. Ano.

Před. Proč tam vše bylo rozšlapáno kolem?

Svěd. Bylo tam na sta lidí, nebylo možno zabrániti. Ano, někteří byli uraženi, že jsem je nechtěl pustiti. Nepustil jsem nikoho k mrtvole a tam, kde byla krev. Byla také zratelná stopa po úvoze na stráni.

Předseda. Co dále.

Svědék. Hned za půl hodiny přišla soudní komise, s mrtvolou nehnuto, ani s kusem plátna, který tam byl a o nějž si asi někdo utřel nůž.

Předseda. Kdy bylo hnuto mrtvolou?

Svědék. Když byla popsána na povrchu, aby také ze spodu byla popsána.

Předseda. Kdy přišla matka k mrtvole?

Svědék. Když se právě obracela.

Předseda. Co dále se dělo?

Svědék. Přinesli rakev a mrtvola od-nesena do kostnice.

Předseda. Na koho jste měl z prvu po-dezření, že vraždu spáchal?

Svědék. Měl jsem podezření na bratra Jana, jemuž jsem sebral kapesní nožík. Když jsem však ránu uviděl, poznal jsem, že no-žíkem to nebylo možno.

Předseda. Když bylo podezření liché, na koho jste pak měl podezření?

Svědék. Na Hilsnera; k večeru tam byl onoho dne viděn. Znal jsem ho z února z vyšetřování. Poznal jsem ho jako člověka všech necností schopného. Stáhal samá děvčata a ženské.

Předseda. Proč?

Svědék. Aby s nimi měl známost a je upotřebil.

Předseda. Kde byl viděn Hilsner dne 29. března?

Svědék. Dne 29. března hrál s kamarády karty na Kateřinském kopci odpoledne.

Předseda. Kam šel?

Svědék. H.ši řekli, že je vyzval, aby šli do Březiny, ale žádný nešel. Šel sám.

Předseda. Jak pak to bylo s paní Volovou?

Svědék. Ta řekla, že dříve šla na místo činu, kde vystoupil mladík as 20—30letý a měl ořezanou hůl. Řekla, že měl šedivé šaty.

Předseda. Co dále?

Svědék. Pátral jsem u Hilsnera a našel šedivé kalhoty.

Předseda. Jsou tady (ukazuje).

Svěd. Ty byly jiné, světlejší, velké. Tyto jsou zamazány.

Předs. On jiné nemá. Hilsner řekl, že tyto jste měl v ruce.

Svěd. Rozhodně ne.

Předs. Vestu jste viděl?

Svěd. Nebyla tam.

Předs. Proč jste Hilsnera zatkl v úterý?

Svěd. Když jsem od starostové Vomelové přišel, řekl jsem Hilsnerovi, aby šel se mnou s panem Sedláčkem asi 50 kroků napřed s námi do Věžnice. Šel a zastavil se na místě činu, kde bylo více lidí. Na kopci jsem mu poručil, aby zůstal státi. Pan Sedlák šel s ní sám.

Předs. Co dále?

Svědék. Starostova řekla, že to nemůže odpřísáhat, zdali je to ten mladík.

Předseda. Proč jste ho vzal?

Svědék. Že měl takové žerty.

Předseda. Vy jste ho přivedl na soud?

Svědék. Ne, on byl předvolán v úterý.

Předseda. Vy jste ho předvedl?

Svědék. Nikoli, byl obsílkou předvolán. Já jen udal; v poledne byl propuštěn.

Předseda. Co dále?

Svědék. Viděl jsem z bytu Hilsnera kamaráda Veselého vycházeti.

Předseda. Co říkal?

Svědék. Ptal jsem se ho na šedivé Hilsnerovy šaty a on řekl, že Hilsner řekl, že jsou v luftě.

Předseda. Co říkal dále Veselý?

Svědék. Že viděl u něho třicet centimetrů dlouhý kulatý nůž. Podobá se košeráckému.

Předseda. Potvrdil Veselý, že to byl košerácký nůž?

Svědék. Nikoli, to já mínil.

Předseda. Učinil jste u Hilsnera zase prohlídku?

Svědék. Ano.

Předseda. Našel jste na místě činu ještě něco?

Svědék. Knoflík od manžet.

Předseda. Co jste našel v bytě Hilsnerových?

Svědék. Nescházelo nic. Našel jsem tam malý nožík čistý. Ostatní bylo zapakováno, poněvadž se chtěli stěhovatí.

Předseda. Vy jste řekl, že Vomelová tvrdila, že onen mladík měl šedivý šat. Hledal jste u Hilsnera?

Svědék. Hledal jsem; v kufříku jsem našel šedivé kalhoty. Byly veliké, nemohl je nosit. Byly světlejší a měly řízek od rezu.

Obhájce. Vy jste pojal podezření proti bratrově zemřelé. Proč?

Svědék. Slyšel jsem, že doma se hádají jsou jen s bratrem.

Obhájce. Vy jste 12. června udal, že slyšel jste o různých, že je skupný a nedal

jí na šaty. Proti matce jste měl podezření, že měla hrubé chování.

Svědék. Vidím, že jest to trvalé, jaksi stálé. Žádná stopa tam nebyla. Měli podezření jen na bratra.

Předseda. Měl mrzutosti?

Svědék. To nebylo možno zjistiti. Každý to říkal. Protože jsem se však přesvědčil, že jí měl rád, nedbal jsem na to, protože to nebyla pravda, zvláště když starosta žil s ním v nesváru a tak mohli pověsti o těch různých vzniknouti.

Dr. Auředníček. Poslyšte p. svědku, vy jste řekl, že jste znal Hilsnera jako člověka všech necností schopného. Co jste o něm zjistil?

Svědék. Stihal děvčata a já jsem to již sdělil sl. soudu ve svém udání. Udal jsem také jména. On je hubičkoval, a když mu nedala, tak jí nafackova! Byla to Pecková a Němcová z Přiměnic.

Předseda. On je tedy chtěl hubičkovat?

Svědék. Chtěl ještě víc. Hubičkoval je v lese.

Dr. Auředníček. Kdo vám poprvé vyslovil podezření na Hilsnera.

Svědék. To se nedovedu pamatovat, ale hlavní podezření zavdaly nalezené šaty.

Dr. Auředníček. Chodí tou cestou mnoho lidí?

Svědék. Někdy ne a někdy ano.

Předseda. Kdy chodí hodně a kdy málo?

Svědék. Ráno, v poledne a večer. Někdy nejde ale ani živá duše.

Předseda. Ráno chodí spíše z vesnic do města a večer zase z Polné do vesnic?

Svědék. Ano.

Dr. Auředníček. Vy jste byl při té prohlídce místa. Kopali jste, při první prohlídce a našli jste krev?

Svědék. To se nekopalo, poněvadž tam krev nebyla.

Předseda. Tak jste aspoň škrabali. Čím pak jste škrabali?

Svědék. Dřevem.

Dr. Auředníček. Je naleziště mrtvoly tam, kde je teď křížek kamenný?

Svědék. Tam ležela, ale zabita byla tam, kde byla krev.

Dr. Baxa. Vypytał jste se, jestli mezi 5. a 6. hod. šel někdo z Polné do Věžnice.

Svědék. Nikdo. Šel jsem k panu děkanovi, aby to vyhlásil na kazatelně. Pan děkan tak učinil, ale nikdo se nepřihlásil.

Dr. Baxa: Pane štrážímistře, byli tam nějakí židé, kteří chodili s Hilsnerem?

Svědék. Dověděl jsem se o 2 cizích lidech — snad to byli 3 ale nevím, jestli s nimi více chodí.

Dr. Baxa. Nevíte, jestli ten Beran ne-

vycházel z vězení, že by ho snad viděli, že by ho ten Bosák pustil.

Svědék. To jest možné.

Předseda. Můžete to dokázat? To jest disciplinární, trestní věc. Já neznám ve své praxi, že by se něco takového stalo.

Svědék. Pan Bosák je skutečně velmi lehký člověk, ten byl schopen toho Berana pustiti ven.

Předseda. Jest to relace, že Beran 30. vystoupil, a poněvadž bylo naň učiniti dodatečné udání a byl hledán jako svědek krajského soudu, měl tam proto zůstat.

Svědék. Je to možné, že ho pustili, ale já toho netvrdím.

Věřejný žalobce Dr. Schneider-Svoboda. Poněvadž jest pochybnost stran udání, že ho dozorce mohl pustiti na svobodu, prosím, aby soud vlastní mocí dal přinést k přečtení akta, z nichž obzvláště vychází, že kraj. soud v Chrudimi 30. března dopoledne poslal telegram okr. soudu v Polné, aby se Beran dostavil ke kraj. soudu v Chrudimi. Zejména jedná se o protokol soudní, že se skutečně Beran nacházel v 10¹/₂ hodině ve věznici.

Dr. Baxa. Já jsem se netázal, kdy vystoupil, nýbrž, je-li možno, aby byl propuštěn na chvíli, neb na hodinu a pak

se zase klidně vrátil, jako se to stalo v Zizkově, zejména u p. Bosáka.

Svědék. To jest možno. Já mu to nemohu dokázat, ale on byl lehký člověk. Všeobecně se o tom mluvilo.

Předseda. Ale nebyl nikdy ve vyšetřování. Takové těžké obvinění musí mítí podklad. Jak pak je to s tím úvozem vedle Březiny? Má svah jen na jednu stranu, nebo na obě?

Svědék. Svah k lesu je menší, na druhé straně je pššina vedle pole, po níž se obyčejně chodí. Tenkrátě však bylo bláto.

Předseda. Jenom tedy když je bláto, chodí lidé nad tím svahem nahore na pravo vedle lesa. Znal jste Anežku Hružovou?

Svědék. Až jako mrtvou.

Dr. Auředníček. Pane svědku, vy jste slyšel, že tam bylo tehda mnoho neznámých, cizích židů. To bylo nápadné, abyste si jich nevšiml. Toho Berana jste měli hned.

Svěd. Takové osoby se ponejvíce skrývají, kdežto Beran žebrał po ulicích. Ostatně jest to povinnost strážníků, poněvadž já jdu městem, jen když mám službu.

Dr. Baxa. To byste musel zatknout každého cizího člověka.

Předseda. Máte, Hilsnere, něco proti tomu?

Hilsner. Proti panu závodčímu nemám nic. (Přestávka.)

Předseda (k svědkovi). Znáte tuto hůl?

Svědék. Ano, to jest hůl, nalezená v lese zahrabaná a vedle ní zástěra Anežky Hružové.

Sv. Sedlák. Generalie a přísaha.

Př. Znal jste Anežku Hružovou?

Sv. Byla u mne na podzim. Nepovšiml jsem si ji, toliko sestřenice mě upozornila.

Př. Jak pak jste se dověděl o zavraždění.

Sv. Od starosty v hostinci, kde se říkalo, že ztratila se zase holka.

Př. Jak to zase?

Sv. Jednou říkali, že v Nových Dvořích ztratila se holka.

Př. Co dále?

Sv. V sobotu mi dělník řekl, že ji našli v Březině. Já nemohl pryč z domu. Na Boží Hod šel jsem s p. závodčím Klenovcem k Prchalovám, pak k Hilsnerovi a ptali se, kde má šaty. Na půdě, na trámech zatlučeny věšáky a na nich spousta ženského šatstva. Našli jsme zelenavé šaty, lodenový kabát, prádlo.

Př. Zda skvrny na tom?

Sv. Nic. Umínili jsme si, že nějak Hilsnera dostaneme na radnici. V pondělí šli jsme na Dolní město ke sklenáři. U brány byl zástup, mezi nimi Hilsner. Můj dělník

Klusáček řekl Hilsnerovi, aby přišel do radnice. Přišel za námi do I. patra, kde závodčí se ho tázal, kde byl ve středu veče. „Že chodil na náměstí se soudruhy.“ Šli jsme po nich. Říkali, že to není pravda. Leixner, že Hilsnera vůbec nespapil. V pondělí byli jsme u Hilsnerů znova a vybídli, aby se převlékl do zelenavých šatů. Nebyl doma. V tom přišel do dveří a my jej vybídli. On řekl, že musí jít k poručíkovi Hellerovi do šenku, kde bylo více lidí. Tam řekl: Podívejte, jakou mi dělají hanbu, chtějí, abych se do všedních šatů převlékl. Heller jej vybídl, aby tak učinil. Hilsner šel na půdu a tam se převlékl. Na to jsme se ubírali k starostové Vomelové. Když jsme přicházeli k místu, kde zločin se stal, pravil: „To jdeme tam, co se to stalo?“ U starostové vždy pan závodčí domlouval se s ní v kuchyni, tak že jsme zůstali v síni jenom my: Hilsner, já a starosta. Starostová řekla, že to určitě tvrdit nemůže. V úterý znova jsme šli k Hilsnerovi na půdu.

Před. Našli jste šedivé kalhoty?

Svěd. Byl to tak zv. segeltuch, barvy asi jako ruské plátno. Kalhoty ty by byli veliké a tuhé, zelenavější.

Před. Tyto to nebyly?

Svěd. Ne.

Před. Proč se stěhovala Hilsnerová?

Svěd. Aby nevznikly nepokoje, dal jí pan starosta vypoověď.

Předseda. Byl jste při tom, když se našla mrtvola?

Svěd. Nebyl.

Předseda. Nevíte, jak ležela?

Svěd. Nevím, jen dle vypravování.

Předseda. Proč pak bylo proti Hilsnerovi podezření?

Svěd. Nemohu říci. V sobotu večer byl jsem na náměstí a tam byl hlas: „Věřte, že to jiný neudělal, než Hilsner.“

Předseda. Jak daleko je od Prchalů k místu?

Svěd. Asi dvacet minut, poněvaď do do Věžnice jsou tři čtvrtě hodiny.

Předseda. Jest viděti na cestu, která vede do města?

Svěd. Ano.

Předseda. Jest viděti každého člověka na cestu k Dobroutovu?

Svěd. Ano.

Předseda. Znáte Pešáka?

Svěd. Ano.

Předseda. Jest tam kanál z louky na louku?

Svěd. Ano.

Předseda. Odtamtud prý Pešák poz-

roval, co se děje. Jak pak je to daleko k Březině?

Svědék. Asi 700 až 800 kroků.

Předseda. Tvrdilo se, že 600 kroků.

Svědék. Na kroky jsem neměřil, poně-
vadž na louce jest bahno, potok, obilí
a brambory.

VI. r. Pešek. Jak pověst měl Hilsner?

Svědék. Nic nedělal, chodil po městě,
řikal u starosty, že půjde na řípu do Čech.
V městě chodil celý den a vůbec nic ne-
dělal.

Obhajce. Jest vám známo, že by tam
byli tehdy s ním nějakí neznámí židé?

Svědék Ne.

Obhajce. Matka prý obchoduje se šaty?

Svědék. Ne, jen s těmi, co přebytečně
dostala.

Obhajce. Z toho místa viděti jest Boží
muka?

Svědék. Ano, až k lávce jest dobře vi-
děti.

Předseda. Docela dobře.

Obhajce. V novinách stálo, že se utvo-
řilo komité v Polné, které vyslýchalo svědky.

Svědék. Zádné komité, jen když někdo
se přihlásil na obecní radě, sepsal se krátký
protokol a dodal soudu a někdy dr. Baxovi.

Obhajce. Kdo byl při tom komité?

Svědék. Já dvakrát neb třikrát, někdy
též závodčí.

Obhajce. Mimo četníka a městské rady
nikdo?

Svědék. Nikdo.

Předseda. Hilsnere, namítáte něco proti
svědkovi?

Hilsner nic.

Svědék Novák předstoupil. Generalie,
přísáhá.

Předseda. Znal jste zavražděnou Hrů-
zovou?

Svědék. Ano. Byl jsem poručníkem.

Předseda. Jak je tomu dávno, co zemřel
Hrůza?

Svědék. Asi 6 roků.

Předseda. Dostala podíl Anežka?

Svědék. Asi 120 zl. na čís. 32 ve Věz-
nici, patřícím Janu Hrůzovi. Mimo to úroky
v sirotčí kase.

Předseda. Co jste učinil, když jste se
dozvěděl, že Anežka Hrůzová je zavražděna?

Svědék. Šel jsem k závodčímu a ozná-
mil. Doslechl jsem od holky hajného, že je
Anežka doma. Jdeme domů, a ta tam ne-
byla. Všecko jsme prohlédli a jdeme zpět.
Závodčí pravil: „Já to tak nenechám. Zítra
celý les prohlédám!“ Jděte domů, telegra-
fujte do Prahy Verunce, zda-li tam Anežka

není. Druhý den hledalo se v lese a chlapec ji našel.

Předseda. Jak ležela?

Svědék. Ruce křížem, hlavu na nich, obličejem k zemi, nohy nahoru zabnuté, byla nahá, punčochy, střevice vedle, okolo hlavy zbytky košile.

Předseda. Jaká pak byla?

Svědék. Moc hodná, silná, statná, pomáhala orat, vláčet.

Předseda. Byla by se bála takového cvrčka, jako je Hilsner?

Svědék. Samotného myslím, že ne.

Předseda. Zнала ho?

Svědék. Ano, prosím. Jdu do města.

Holka byla u mně ráno. Dala si ke mně šátek. Na večer jdu do města k lesíku nad panským pivovarem p. Valence. Holka jde proti mně. — „Kam jdeš, Anežko?“ — „Já jdu k vám.“ — „Vždyť jsi byla u nás ráno, co chceš?“ — „Ten Hilsner, ten žid, ten švec ošklivý mi nedá pokoj.“ — „Co je to za žida?“ — „Hilsner.“ — „Já to jméno ani neznám.“ — „On tam vždycky stojí u Výpalny a tam nás prohlíží“ — takhle to povídá. „Máš s ním nějakou poměrnou lásku?“ — Holka povídá: „Já bych s takovým chlapem ani nemluvila.“ — Ona nemluvila vůbec se žádným. — „On si nás furt prohlíží od hlavy až k patě a jde za

mnou až ke Kojdovu.“ — Tak já povídám „Když se bojíš, tak já půjdu s tebou,“ a šel jsem s ní až na konec Kateřinského lesa. tam jsem zůstal státi a říkám: „Teď jdi a neboj se, já tu počkám. Když by na tebe přišel, podrž ho, a já se s ním už spravím.“ Ale přišla až do polovičky lesa a vůbec žádný nešel, ani sem ani tam, až k Loretě. Pak jsem se vrátil a šel dolů.

Předseda. Co je to Loreta?

Svědék. Boží muka.

Předseda. Ona Vám povídala, že je ošklivý žid, švec, že nic nedělá, že se ho bojí?

Svědék. Ano.

Předseda. Z toho soudíte, že ho znala?

Svědék. Jak pak by ho neznala.

Předseda. Jak pak její matka?

Sv. To jsem jí řekl, když už byla zavražděna. Ona mi řekla, že si ji prohlížel a pravila: „Vždyť jsem vám to povídala: Když ty ho neznáš, já také ne.“

Předs. Ale vy jste řekl dříve, že vám to povídala na svátek Zvěstování P. Marie, týden před Velikoncemi, tu sobotu před květnou nedělí, že přišla její matka na náměstí...

Sv. Ano.

Před. Abyste dal pozor na toho žida

a vy jste řekli: „Co pak mám znáti toho žida?“

Nevíte, jestli si Anežka kupovala nové šaty?“

Sv. Kupovala, ale to mi řekla manželka, poněvadž, když si chtěla něco koupiti, přišla se všim k nám. Ty šaty kupovala moje žena s matkou.

Př. Kdo je platil?

Sv. Matka.

Př. Pro ty šaty byly mrzutosti. S bratrem?

Sv. Vůbec ne. On je moc šetrný ten hoch. Jako zedník si ušetřil kolem 600 zl. Když mu Anežka pomáhala, dal jí vždycky nějaký ten krejcar.

Předseda. A přece byl v podezření.

Svědék. Ne, on jí nemohl zabít.

Dr. Auředníček. Pane svědku, vy jste řekli, že měla podvazky rozvázané, kdežto úředně bylo zjištěno, že měla podvazky uvázané.

Svědék. Na jedné noze je měla, na druhé neměla.

Předseda. Hilsnere, co máte?

Hilsner. Že jsem ji nevyprovázal.

Předseda. To se rozumí. Ale že jste ji pronásledoval a okukoval.

Hilsner. To ovšem.

Předseda. A stál jste u Výpalny?

Hilsner. To je možné. Já jsem si ji prohlížel, ale nevyprovázal jsem ji.

Předseda. Z toho je viděti, že jste ji znal, a vy pořád tvrdíte, že ji neznáte.

Hilsner. Ale Anežku Hružovou jsem neznal.

Předseda. Ale z toho všeho jde na jevo, že jste ji znal.

Předseda. Teď sem přijde svědkyně Prchalová.

Pojďte sem, svědkyně.

(Generalie, přísahá).

Předseda. Nebožka Anežka Hružova učila se u vás šiti. Už dávno?

Svědkyně. Před třemi roky.

Předseda. Jak dlouho se učila.

Svědkyně. Nevím, jest-li 5 neb 6 měsíců.

Předseda. Před 2 roky a před rokem také?

Svědkyně. Ano.

Předseda. A letos byla u Vás?

Svědék. Od 9. března až do škaredé středy.

Předseda. Pamatujete se na tu středu?

Svědék. Ano.

Předs. Jak vypadala?

Svěd. Veselá, statná.

Předs. Kdyby měla dělat co s Hilsnerem, přemohla by ho?

Svěd. To nevím.

Předs. Zda by se mu ubránila?

Svěd. Myslím, že ano.

Před. Kdy odešla?

Svěd. Kolem půl 6. Na našich hodinách, které jdou napřed bylo 6 hodin.

Předs. Ona se s vámi nerozloučila?

Svěd. Byla jsem zaměstnána s jednou slečnou.

Předs. Neměla co dělati a tak šla?

Svěd. Ano.

Předs. Řekla jste, aby zas přišla?

Svěd. To sama věděla.

Předs. A když nepřišla?

Svěd. Zlobila jsem se, poněvadž bylo mnoho práce. Myslila jsem, že se s ní budu v pátek vaditi, až přijde z kostela, kam vždycky chodila. Ale místo ní přišla matka pro košík, na Anežku se neptala, protože myslila, že je v kostele neb vedle v pokoji. Měla jsem zlost a řekla jsem: „Jaký košík? vždyť si ho bere s sebou.“ Ale matka řekla, že už dvě noci nebyla doma. — „To není možná,“ praví, „vždyť od nás ve středu odešla.“ Matka to nechtěla věřit a hledala ji po světnici. Myslila, že žertuji. Pak jsem řekla, že snad k přátelům šla. Konečně jsem jí radila, aby šla na četnictvo a dala ji hledat.

Předs. Jak se Anežka chovala?

Svěd. Byla vzorná, velmi hodná.

Předs. Neměla známostí?

Svěd. Žádný za ní nechodil.

Předs. Nepozorovala jste, že za ní někdo pálil?

Svěd. Nevím.

Předs. Jestli na ni někdo nečekal na schodech?

Svěd. To nevím.

Předs. Kde pak je ten dům u Kojnarů?

Svěd. To je doleji pod námi.

Předs. Nedívali jste se z okna?

Svěd. Ne. Snad někdy sestra.

Předs. Kdy pak chodívala Anežka domů?

Svěd. O půl šesté. Tenkrát šla trochu dříve, protože byla hotova. Asi o čtvrt na šestou.

Předs. Pracovala u vás jakási Kotzmanová?

Svědk. Ano.

Dr. Auředníček. Vy jste řekla při výslechu, že Anežka Hilsnera neznala.

Svěd. To ne. Já nevím, poněvadž jsme o něm nemluvili.

Dr. Auředníček. Nestěžovala si, že ji pronásleduje, že na ni čeká?

Svěd. Nikdy.

Předs. Hilsnere, máte něco?

Hilsner. Nic.

Předs. Nyní se přečte list čis. 8., výslechy Anny Kotzmanové. (Čte 2 protokoly.)

Předs. Nyní sem přijde svědek Horáček. Pojdte sem, pane svědku!

(Generalie, přísaha.)

Svěd. Horáček. (Generalie, přísaha).

Předs. Znal jste Annu Hružovou?

Svěd. Ano.

Předs. Jakou měla postavu?

Svěd. Prostřední.

Předs. Byla by se ubránila Hilsnerovi?

Svěd. Nemohu vědět.

Předs. Viděl jste ji ve středu v půl 6. na cestě?

Svěd. Viděl.

Předs. Odkud jste ji pozoroval?

Svěd. Z okna.

Předs. Chodívala sama?

Svěd. Ano.

Předs. Nestíhal ji nikdo?

Svěd. Nikdo.

Předs. Co říkáte Hilsnere?

Hilsner. Nic nenamítám.

Svěd. Reismanová Anna. (Gener. přísaha).

Předs. Zнала jste Hilsnera?

Svěd. Ano.

Předs. Kdy pak jste spolu mluvili?

Svěd. Mluvili jsme v úterý na večer okolo 8. hod. před svátky velikonočními, chodila jsem s kamarádkou. Sel s Veselým

a říkal, že se nesluší, abychom mluvili německy.

Předs. Co vy jste řekla?

Svěd. Zda nemluví také. On řekl také, ale venku nikoli.

Předs. Měl Hilsner nějakou milenkou?

Svěd. Mařenku Halíkovou z Polné.

Předs. Vy jste se ptala, jakou má z Věžnice, když Vám řekl, že už má jinou?

Svěd. Ano.

Předs. Bylo na místě tma či světlo?

Svěd. Tma.

Předs. Co pak jste dělala?

Svěd. Šla jsem pryč a Vytlačilová se mnou.

Předs. Hilsnere namítněte něco.

Hilsner (proti svědkyni). Mám jen jednu, Benešovou. Ona špatně poslouchala.

Mišingr Svědek. Generalie, přísaha.

Předs. Slyšel jste, že Anežka Hružová se ztratila?

Svěd. Ano.

Předs. Kdy?

Svěd. V pátek.

Předs. Hledal jste ji také?

Svěd. Ne.

Předs. Byl jste při tom, když ji našli?

Svěd. Byl.

Předs. Viděl jste mrtvolu?

Svěd. Ano.

Předs. Byl tam četník?

Svěd. Ano.

Předs. Bránil, aby tam k němu nikdo nešel?

Svěd. Ano.

Předs. Jak jste ji viděl?

Svěd. Obličejem k zemi, nohy nahoru.

Předs. Našel jste něco?

Svěd. Hůl jsem viděl.

Předs. Jest to tato?

Svěd. Ano.

Předs. Byla čerstvě uříznuta. Jest na lomená od čeho?

Svěd. Nevím.

Předs. Jest zakrvácena?

Sv. Ano.

Předs. Co řekl závodčí?

Sv. Abych hledal, zda najdu kůry a pařízek. Našel jsem pařízek.

Předs. Kdy?

Sv. V sobotu.

Předs. Co jste ještě našel?

Sv. Kousek odřezku.

Předs. Čím pak byla hůl uříznuta?

Sv. Nožem.

Předs. Velikým nožem?

Sv. Ano.

Předs. Jaký byl řez?

Sv. Šikmý.

Předs. Jak pak ten pařízek vyčnívá nad zemí?

Sv. Asi 10 cm.

Předs. Byly mezi Hružovými hádky?

Sv. Nedovedu říci.

Předs. Byli svorní?

Svěd. Takhle byli,

Předs. Co dělala Anežka?

Svěd. Chodila do šití, jezdila s dobytkem.

Předs. Byla statná?

Svěd. Prostřední.

Předs. Byla by se Hilsnerovi ubránila?

Svěd. To by se neubránila.

Předs. Jest silnější?

Svěd. Myslím.

Předs. Jedna svědkyně řekla, že je Hilsner střízlík. Proč by se neubránila?

Svěd. On je přece jen mužskej. (Smích.)

Obh. Kde pak jste našel pařízek? Jak daleko od místa činu?

Svěd. Asi 605 kroků.

Obh. Kterým směrem?

Svěd. K. M. Věžnici, ve směru od Polné
opačně, od cesty 10 kroků.

Předs. Co namítáte, Hilsnere?

Hilsner. Nic.

Ličení o 1/4 7. skončeno.

Druhý den přeličení.

Líčení druhého dne.

(Dopoledne.)

Začátek líčení o 7. hod. ranní.

Předs. Budeme pokračovati v líčení. Přečte se číslo listu 13. sepsaný protokol, sepsaný s Mazurovou Bož. u okr. soudu v Polné, v němž se dosvědčuje, že táž poslala k řezníkovi Anežce pro sádlo, jež bylo nalezeno v zakrváceném papíře. — Dále předčítá list č. 14., protokol téhož soudu, v němž řezník Rosedovský dosvědčuje, že zabalil ono sádlo do takového kusu novin.

Předs. Ať sem přijde Frant. Šic, obuvník v Polné. (Týž předstupuje, generalie, přísaha.)

Předs. U vás se učil bratr Leop. Hilsnera ševcem. Zdali pak vám něco vypravoval?

Svěd. Vypravoval, co se u nich dělo. Že tam spějí nějakí židé, buď polský rabín neb košerák, neb nějaký, který chodí světem.

Předs. To jste však nikdy neříkal o tom rabínu?

Svěd. Říkal, prosím. Ale to mi vypravoval, až teprv ten týden, že tam spal polský rabín a přišel proto špinavý. Tak jsem ho poslal umyti.

Předs. Říkal jste mu Isim?

Svěd. Ano.

Předs. Proč?

Svěd. Nevím.

Předs. Ale dříve jste neřikal, že tam byl polský žid a rabín.

Sv. Když jsem tady byl, tak jsem byl nemocen, nastydlý, takže jsem si na toho rabína nevzpomněl.

Předs. A jak to dále přišlo?

Svěd. V pátek přišel ke mně Prochal, kartáčník, bratr Blandiny Prochalové, a vypravoval, že se sestra ztratila holka, ale ještě neřikal, že to udali. Pak byl u mne ještě ten Prochal třikrát za odpoledne. Já jsem potom řekl Isimovi: To ji váš Polda zabil. On se toulá pořád v lese. Já to řekl jen tak, a Isim odpověděl: „Já se ho zeptám, on se toulá.“

V sobotu ráno šla se moje podívat na tu zavražděnou a vyprávěla, jak je podřiznutá, a tu Isim řekl: „Už myslím, že ji Polda zabil, a když jsem mu to řekl, tak se hned hebrejsky modlil a bil mne, a potom už spal ke mně obrácen zády a ne jako dřív a byl nepokojný.“

Oni totiž spali spolu.

Předs. Řekl vám to opravdovsky?

Svěd. To já nemohu vědět.

Předs. O tom rabínovi jste to ale neřekl?

Svěd. Já jsem to řekl, že to byl polský rabín.

Předs. A kdy vám to řekl?

Svěd. První dny.

Předs. Určitě to nevíte?

Svěd. Ne. Bylo jich ten týden více. 29. března snad ten košerák z Jeníkova.

Předs. Kdy pak se stěhovali Hilsnerovi do Vel. Meziříčí?

Svěd. Ode mne šel Isim v úterý, v den pohřbu, 4. dubna.

Předs. Pak už nepřišel do Polné?

Svěd. Ještě jednou s vyšetřujícím soudcem ke mně. Já byl nemocen, tak musili ke mně přijít.

Před. A to jste s ním byl konfrontován. A nebyl jste v Meziříčí?

Svěd. Ano.

Předs. Co jste tam dělal?

Svěd. Jen tak

Předs. Kdo tam byl?

Svěd. Já a p. Novotný.

Předs. Kdo je to?

Svěd. Továrník v Polné.

Předs. A kdo ještě?

Svěd. Redaktor „Deutsches Volksblatt“.

Předs. A jak to přijde, že jste jeli?

Svěd. Chtěli jsme věděti, kdo za žida tam spal.

Předs. Co vám bylo do toho?

Svěd. Byli jsme vyzváni.

Předs. A kým?

Svěd. Nevím, jak to přišlo. Bylo to při nějaké výpovědi.

Předs. Kdo vás vyzval?

Svěd. Ten redaktor.

Předs. Abyste šli k tomu Mor. Hilsnerovi?

Svěd. Ano, já jsem tam byl v hostinci a pak jsem Mor. Hilsnera potkal — dělali jsme výlet.

Předs. Proč jste tam šel?

Dr. Baxa. Nedělejte hlouposti, mluvte pravdu, vždyť to není nic nečestného.

Svěd. Šel jsem se dívat na sbořený most a Hilsner tam zrovna zapráhal. Po-
vidám: „Isime“. On se otočil a šel ke mně.

Předs. To není možné, že jste ho jen náhodou potkal.

Svěd. Ano, já jsem pro něho nešel, náhodou jsem ho potkal. Ptám se ho, co děláš? On mne pak vedl do bytu a ukázal mi, jak jsou vytopeni. Pak jsem řekl: „Jest-li chceš, pojď se mnou do hostince.“ On šel. Tam jsem mu dal rohlík a tři čtvrtky vína.

Předs. A proč?

Svěd. Já jsem mu říkal, že jsem ho přišel navštívit na cestě z Litomyšle. Chtěl jsem zvědět, který žid tam spal ten den.

Předs. Tedy, jestli ten Beran, Fried neb jenfkovský košerák? A nic jste se ne-
dověděli?

Svěd. Nic.

Předs. A kdy to bylo?

Svěd. V neděli.

Předs. Prý 30. července.

Svěd. Já nevím, ale v neděli to bylo.

Předs. No, a co vám na tom záleželo, že jste to chtěli na tom Morici vyzvědět, když jste mu dal rohlík a 3 čtvrtky vína. Platil jste to sám?

Svěd. Ne — já to měl též vše placeno od p. redaktora.

Předs. Co jste mu říkal?

Svěd. Vyptával jsem se na jeho po-
měry.

Předs. Vy jste ho k něčemu naváděl?

Svěd. Ne, prosím.

Předs. Aby na bratra všecko pověděl.

Svěd. To není pravda.

Předs. Že bude mít lepší časy.

Svěd. To není docela pravda.

Předs. Neptal jste se na Berana?

Svěd. Já jsem u stolu ptal a řekl jsem: „Já vím, že je Váš Polda nevinný, ale je-

den z nich to musel udělat a Moric řekl:

Ale ten už je dávno pryč a teď se směje.

Předs. Vy jste se ho ptal, jest-li by

dne 29. března u nich do rána ten Beran

Sv. O Beranovi jsme ten večír mluvili.

Předs. Co jste mluvili?

Sv. Já jsem řekl, že je Polda nevinný, ale že se neví, kdo to udělal.

Dr. Auřed. Jak to přijde, že jste při dřívějších výsleších nikdy nefekl, že Vám povídal jeho bratr, že nespí, že je obrácen k němu záhy.

Sv. To jsem prosím hned vypravoval.

Dr. Auř. Který den vám to řekl?

Sv. První dní. V pondělí, úterý nebo ve středu. Myslím, řekl, že to bylo ve středu, jindy, že zase jindy.

Dr. Auř. Vy jste také nikdy neřikal, že Vám řekl Moric: „Já myslím, že ji zabil.“

Sv. To bylo v pátek a v sobotu, když moje přišla z lesa, tu to Isim počal vypravovat, tenkrát v sobotu, když se našla.

Dr. Auředníček. Slav. soude, já prosím, aby byly tyto odpory konstatovány z protokolů, že svědek v celém výslechu o těchto okolnostech nevěděl.

Předs. Já to hned přečtu. (Čte výpovědi svědkovy).

Předs. Co tomu říkáte, Hilsnere?

Hilsner. Že ty dny u nás nebyl žádný

polský žid a to jest možná, že jsem se modlil, ale žádný polský žid ani jiný tam nebyl.

Dr. Auředníček. Vysoký soudní dvorel činím návrh, aby byl přečten článek v Deutsch. Volksbl., který zde předkládán, v němž způsobem cynickým se doznavá, že redakce vyslala tam toho svědka na žádost starosty v průvodu redaktora k bratru Morici Hilsnerovi, aby vyzvěděl něco, kde se doznavá, jakým způsobem se s ním nakládalo, kde se líčí přímo sensačně, jak ho opili, a že vyšly na jevo hrozné věci následkem jeho výpovědi.

Poněvadž svědek nechce s barvou ven, poněvadž okolnost ta je velmi důležitá a závažná v tomto případě, zejména v posouzení toho, jakých zbraní bylo používáno zjednání materiálu proti Leopoldu Hilsnerovi z jiných stran, než se strany stát. zastupitelstva, se stran zcela nepovolaných. A poněvadž dále slouží k posouzení věrohodnosti svědků, kteří se súčasnilni tohoto pátrání, navrhuji, aby článek tento byl přečten.

Veř. žal. Když toto číslo není zabaveno, nemám nic proti tomu.

Dr. Baza. Já bych proti tomu neměl ničeho. Ale pokládám za zbytečné, jestli se chce dokazovati, že ti, co soukromě pátrali

a vysílali někoho, dělali něco špatného, Nikoliv, oni naopak konali svou občanskou povinnost, poněvadž jest to povinností, zejména v takovém případě, když na jistých místech byla viděna nedbalost, že sami pátrali. Já se divím, že p. svědek se tím omlouvá, že tam tenkrát byl, vždyť on měl otevřeně říci, že tam šel a proč tam šel. Vůči tomu, že s ním bylo špatně nakládáno atd., pravím, že ten článek není žádným svědeckým důkazem a nemůže taky říci pravdu. Co pak se týče námitky obhajování, že to vrhá špatné světlo na ty zkoumatele, pravím, sl. soude! Článek takový vzbudil u soudců nebo u poroty dojem o tom, je-li svědek hodnověrný. Hodnověrnost se posuzuje dle toho, co se řekne, co zde vyjde na jevo a ne, co si redaktor napíše. Já to pokládám v tomto případě za irrelevantní, ohražuji se proti tomu, aby se tak mluvilo o těch, kteří soukromě pátrali, aby se jim říkalo, že se do věci pletli, a prohlášení, že občané konali svou povinnost, by vypátrali pravdu. (Výborně.)

Předs. Račte se zdržeti všech projevů, to není důstojno soudů.

Dr. Baxa. Není to však ani dle trestního řádu příslušné, aby ten článek zde byl čten, poněvadž to není výslech ani znalecký, ani svědecký.

Dr. Auředníček. Já upírám p. dr. Baxovi právo činiti návrhy, poněvadž dle § 47. trestního řádu právo to mu nepatří, nýbrž jen klásti otázky a činiti poznámky. Řeklo se, že konali svou občanskou povinnost. Já se ptám, jestli to má býti občanskou povinností spíti bratra obžalovaného a chtít na něm něco vypátrati! Dále řekl p. zástupce soukromé účastnice, že zde někdo nekonal svou povinnost. Ať to řekne, kdo jí nekonal. Soud jistě konal svou povinnost — objektivně — s velkou obezřetností a nestranností, ať tedy řekne, kdo nekonal zde povinnost. Takové podezřívání, takové fráze se házeti nesmí, musí říci a dokázati, kdo to byl.

Dr. Baxa. Ohražuji se proti tomu, jako bych zde neměl práva činiti návrhy. Co se pak týče oněch povinností, myslím, že pravím, že někdo nekonal svou povinnost, poukazuji na to, že jsem byl svědkem již od prvého šetření, že se nešlo ku předu s takovou péčí, jak bylo zapotřebí, protože, kdyby v té věci bylo učiněno takové opatření, jako v jiných případech, jako v polit. procesech, kdyby se byli vzali hned do vazby všichni podezřelí, byl by se musil vinník vypátrati. To se však nestalo. Vyšetřovalo se jinak, než jsme viděli v polit. procesech . . .

Před. To sem nepatří.

Dr. Baxa. Já nyní odpovídám na předešlou námitku. Pravím, že nebyli vzati do vazby všichni podezřelí a kdyby se tak bylo stalo, kdyby se bylo úsilovněji pátralo, že by dnes záležitost ta nabyla jiného světla.

— (Soud ubírá se ku poradě.)

(Přestávka.)

Před. Ač zástupce souhlasí s obhájcem aby se článek přečetl, nedává soud k tomu místa. Nevíme, kdo to psal. Musily by se čísti všechny články. Máme v té věci svědky, ti při tom byli.

Obh. Redaktor Volksblattu p. Hans Schwer jest přítomen. Ohražují se proti tomu, aby byl vyslýchán.

Dr. Baxa. Souhlasím, aby byl i p. Novotný jako svědek vyslýchán. Není v soudní síni. Kde jest? (Hlas) V Polné, továrníkem Pozveme ho telegraficky.

Zástupce. Pak-li se připustí návrh p. obhájce, tedy nechť i třetí svědek jest vyslýchán.

Obh. Souhlasím.

Před. Jest tu p. Schwer? (Hlas) Není. Jest snad v hotelu na poště, přijde kolem 10 hodiny.

Svědék Moric Hilsner. Gener., přísaha.
Před. Příbuzní mají právo nesvědčiti ve věci svých příbuzných. Chcete svědčiti na bratra? Ano — ne?
Hilsner. Nechci.

Čtou se jména svědků. Předseda mluví o přísaze. Generalie.

Svěd. Kateřina Dvořáková. (Generalie, přísaha.)

Před. Řekněte mi, kdy jste viděla Hilsnera. Na škaredou středu?

Svěd. Ano, viděla jsem ho jako dnes.
Před. Kdy, v kolik hodin?

Svěd. Asi okolo 11. hod. šel pěšinkou od Březiny okolo plotu. Podívali jsme se na sebe.

Před. Kde bydlíte?

Svěd. U pěšinky k Březině.

Před. V kterém domku?

Svěd. U kapličky sv. Jana.

Před. Šel sám?

Svěd. Ano.

Před. Jaký měl oděv?

Sv. Tmavý do zelena.

Př. Klobouk?

Sv. Kapinku popelavý s peřím.

Př. Šel směrem k městu?

Sv. To nemohu sloužit.

Př. Vidívala jste jej tam jindá chodit?

Sv. Někdy.

Př. Mně jste řekla dříve, že každodenně.

Sv. To ne, ale často.

Dr. Auředníček. Jest to v těch místech proti Kojdovu stavení? Nemůže se jínám tou cestou?

Sv. Ano.

Obh. Na Kateřinský kopec.

Sv. Já si myslím, že šel do Březiny.

Svědék Muzikář. Generalie, přísaha.

Př. Jestli pak se pamatujete, co jste dělal na škaredou středu, která je to středa?

Sv. To bylo před Velikonocemi 29. března. Já jsem tehda dělal u p. Vladykové a viděl jsem, že Hilsner šel tak mezi 4. a 5. hodinou asi na 10 kroků a před ním 2 neb 3. Hilsner měl světlý kabát a tmavší kalhoty — všední. Měl je ušpiněné. Tak jsem povídal, že už nemají svátky, poněvadž jde ve všedním obleku. To jsem říkal p. Vladykové. Kabát byl šedý, s tmavšími proužky; kalhoty byly mnohem tmavší než kabát.

Př. Mohl byste říci, že byly černé?

Sv. Víc do černa a zamazané, všední.

Př. Měl takové šaty?

Sv. Ne, to já neměl příležitost poznati.

Př. Vy jste si ho tedy neprohližel?

Sv. Všeho jsem si nevšiml.

Př. Bylo vám divné, že už nemají svátky?

Sv. Ano. Poněvadž měl všední šaty a bylo to šest dní, co si objednával u J. Fialy černé šaty na svátky.

Př. Klobouk měl černý?

Sv. Měl.

Př. Jak pak měl ten kabát ušitý?

Sv. Takový jako tenhle — sako.

Př. Jak daleko sahal?

Sv. Jako můj.

Př. Vy jste ho viděl mezi 4. a 5. hod. ale povídal jste to jinak.

Sv. Do 5 hodin.

Předseda. Vy jste ale řekl panu soudci Reichenbachovi od půl páté do pěti. Odkud šel?

Svědék. Z náměstí, horní branou, k židovskému městu.

Předseda. A druhý den?

Svědék. Šel kolem osmé hodině směrem k Březině.

Předseda. A kde?

Svědék. Konec domku na Žabokrtech.

Předseda. Šel z města?

Svědék. Od města — poněvadž jsem stál na zahradě as na 60 kroků.

Předseda. Vy tam bydlíte na Zabokrttech?

Svědék. Ano. Šel směrem k Březině po pěšině k lesu.

Předseda. To šel asi k Božím mukám?

Svědék. Šel vzhůru po pěšině k Božím mukám.

Předseda. To musil do Březiny?

Svědék. To jsem si myslil, protože tam chodil.

Předseda. Může se tam jíti také na Kateřinský vrch?

Svědék. Ano, může se jíti i na Březinu i na Kateřinský vrch.

Předseda. A kudy se chodí ještě na Kateřinský vrch? Není jínudy blíže?

Svědék. Ano, od zámku je blíž.

Předseda. Jak pak, od školy přes Komenského náměstí nechodí se také na Kateřinský vrch?

Svědék. Po těch pastvištích.

Předseda. Přes Žabokrty k Božím mukám?

Svědék. Ano.

Předseda. Jaké měl Hilsner šaty?

Svědék. To měl tmavé do modra.

Předs. Víte to jistě. Do modra nebo do zelena?

Svěd. Do zelena ne.

Předs. Šel sám?

Svěd. Ještě s jedním, ale toho jsem si nevšiml.

Předs. Ve středu šel po náměstí sám a před ním dva neb tři?

Svěd. Ano, ale ty jsem si neprohlédl.

Předs. Patřili k němu?

Svěd. On s nimi mluvil, ale šel pozadu.

Předs. A jaký to byl mužský?

Svěd. Byl menší postavy a měl celý tmavý oblek.

Předs. Znal jste ho?

Sv. Neznal.

Předs. Byl polenský?

Svěd. Nevím.

Předs. Koukněte se na ty kalhoty na stole, neměl takové?

Svěd. Takové neměl, protože byly k rozeznání od kabátů.

Předs. Vidával jste často Hilsnera?

Svěd. Častěji v zelenavých, někdy v modravých.

Předs. Vy jste také mluvil s Fr. Šicem. Kdy pak jste s ním mluvil?

Svědék. 14. neb 16. dubna. Povídal, že

se u něco učí Isim Hisner, a ten povídal, že tam ty dny spal nějaký žid.

Předs. Jaký?

Svěd. To nevím. Někaký kulhavý žid a Isim povídal, že se ani neumyl, že hned utíkal pryč, když tam ten žid zase spal. Ten měl takový oblek tmavý a nebyl tak odřený jako Hilsnerův.

Předs. A ještě něco řekl Isim Schützovi?

Svěd. Když se to dověděl, že na Velký pátek se holka ztratila, řekl Isimovi, že ji Polda zabil, Isim povídal, že možná, že ji zabil, protože když mu to řekne, tak ho bije a modlí se hebrejsky.

Předs. A také řekl, že je v noci náramně roztržitý?

Sv. Ano, to řekl.

Předs. Ten žid byl prý kulhavý. A jaký byl, neřekl?

Sv. Nic, jenom řekl, že tam nějaký žid spí, že se neumývá a že kouká, aby byl pryč.

Předs. Viděl jste tedy tenkrát u horní brány, že měl šedý kabát a tmavší kalhoty?

Sv. Kalhoty byly tmavé, hodně tmavé.

Předs. Ze stejné látky to nebylo?

Sv. Ne, kalhoty byly tmavší.

Předs. A všední?

Sv. Ano všední a zamazané.

Předs. Jaké Vy máte šaty?

Sv. To jsou modravé.

Porotce. Pane svědku, můžete určitě říci, že jste jej viděl v jiných šatech ve čtvrtek než ve středu?

Svěd. Ano. Ve čtvrtek měl tmavší a čisté, ve středu měl světlý kabát a tmavší kalhoty.

Předseda. Hilsnere, co tomu říkáte?

Hilsner. Ve středu jsem měl celé modré

šaty.

Předseda. Na Kateřinském vrchu?

Hilsner. Ano.

Předseda. Přineste ten modrý oblek.

(Přestávka — jde se pro šaty.)

Předseda. To jsou ty modré šaty?

Hilsner. Ano.

Svěd. Tyto měl ve čtvrtek, ve středu ne. Ve středu neměl takové šaty. Tu chvíli od 4 do 5 hod. měl světlý kabát a kalhoty takhle tmavé. Jest-li to byly tyhle kalhoty, nevím. Byly umazané a všední.

Hilsner. Já jsem měl celý oblek. Jiný nemám než ten zelený.

Svěd. (k Hilsnerovi). Kabát jste měl světlý a kouřil jste.

Hilsner. Ano.

Svěd. A ještě jsem povídal pí. Vla-

dykové, že jdete ve starých, ač máte ten týden svátky, a u krejčího jste nalschal, že musí být ty šaty černé hotovy.

Hilsner. Ano. To jsem už nosil modré.

Svědék. Ty jste měl ve čtvrtek ráno.

Předseda. Ty dva jste neviděl?

Svědék. To jsem si nevšiml.

Předseda. Byli cizí?

Svědék. To nevím. On nikdy sám nešel.

Před tím povídal, že budou mít svátky zároveň s našimi, že musí mít černé šaty, ale ve středu jsem ho viděl v starém oděvu.

Předseda. Byly ty kalhoty odřené?

Svědék. Byly na stehnech zamazany.

Ten kabát se od těch kalhot odrážel.

Dr. Auředníček. Tyto šedé kalhoty to nebyly?

Svědék. Ne.

Dr. Auředníček. Jest-li pak ve středu přišlo?

Svědék. O 5. hod. pokrápělo. Byl jsem hotov u p. Vladykové, ale poněvadž měla kuchyňský nábytek na dvoře, pomáhal jsem jí to uklízet, poněvadž přišlo.

Dr. Auředníček. Ale paní Vomelová tvrdila, že svítilo slunce.

Sv. Ve středu také přišlo, ale moc málo.

Předs. To může obojí býti dobře. To se mně často přihodilo.

Dr. Auř. Přišlo mnoho ve čtvrtek?

Sv. Dopoledne byla bouřka a začalo silně pršet; odpoledne také.

Dr. Auř. V noci také přišlo.

Sv. Nevím.

Dr. Auř. Což v pátek, přišlo?

Sv. Nevím. Ve středu pokrápělo v 5 hodin. Ve čtvrtek byl prudký déšť a odpoledne zas přišlo.

Předseda. Hilsner, co máte?

Hilsner. Dne 30. března ve čtvrtek jsem měl zelené šaty.

Předseda. Ráno nepršelo, když jste šel kolem Žabokrt.

Svědék (k Hilsnerovi). Když jste šel vzhůru, měl jste modré šaty, to bylo hezky.

Předseda. S kým jste šel ve středu mezi 4—5 hod. okolo Vladyků? S kým jste šel? Vy jste s ním mluvil?

Hilsner. To se nemohu pamatovati. Šel jsem z náměstí k židovské bráně.

Předseda. A mluvil jste s těma dvěma.

Hilsner. Já se žádným nemluvil. Snad mluvil jsem s Beranem.

Svědék. Ve středu jste s ním mluvil. Byli jsme u Vladyků.

Hilsner. Mluvil jsem s Maxem Brettischem a Friedem.

Předseda. Znáte Brettische?

Svědék. Já znám jednoho Brettische, ale nevím, jest-li by to byl on.

Předseda. A což Fried Hugo?

Hilsner. S tím jsem mluvil na náměstí po 6. hodině.

Předs. Ale to bylo mezi 4—5 hod.

Hilsner. To jsem nemluvil se žádným.

Sv. To jste mluvil, hovořili jste nahlas. Jestli česky nebo německy, nevím. Jen jsem viděl, že hovoříte, a jdete k židovskému městu.

Hilsner. Zda-li jsem mluvil, to já nevím. Já šel jsem sám.

Předs. Nemám už žádnou otázku, ať vyjde svědek

František Cink, povozník z Polné.

Předs. Znáte Hilsnera?

Sv. Od maličkosti. (Gener. — přísaha.)

Předs. Pamatujete se, kdy byla nalezena mrtvola Anežky Hružové na Březině?

Sv. Ano, bylo to v sobotu.

Předs. Co se mluvilo? Na koho bylo podezření?

Sv. Já jsem nebyl ten den doma. Já byl na cestě.

Předs. Co se povídalo, kdo to udělal?

Sv. Říkali, že to udělal Hilsner.

Předs. Proč?

Sv. Nevím, ale všeobecně si to povídali.

Předs. Kdy se to mělo státi?

Sv. Jak se povídalo ve středu.

Předs. Viděl jste Hilsnera?

Sv. Viděl jsem ho přicházeti po náměstí.

Předs. Kdy?

Sv. Odpoledne, asi do 7. hod. Pak jsem ho už neviděl.

Předs. Co jste dělal?

Sv. Převážel slámu do záprťů.

Předs. Pak jste naložil fůru slámy . .

Sv. . . . a jel jsem přes náměstí. Sto dola byla na Zápekli.

Předs. U rybníka?

Sv. Ano.

Předs. Kdo Vám pomohl nakládati?

Sv. Pí. Anastasie Pojmanová.

Předs. Kudy jste jel?

Sv. Po silnici přes Zápekli a náměstí okolo zámku.

Předs. Dolní branou po náměstí?

Sv. Ano. Bylo 5 hod. Byl jsem naproti radnici, té prostřední, už za kostelem k horní bráně. Od brány jsem zahrnul v pravo,

do úzké uličky k Pojmanovům, kde jsem slámu skládal.

Předseda. Co jste pozoroval? Jak je ta ulice široká?

Svědék. Jen co vůz projde.

Předseda. A vyprávěl jste koně?

Svědék. Ano, protože tam byl průvan. Dovedl jsem je do maštale a řekl jsem, aby paní Pojmanová u fůry zůstala, aby někdo neudělal neštěstí. Šel jsem zpátky, když se mi v tom ukázali tři páni. Ty dva jsem neznal, a mezi nimi byl Hilsner.

Předseda. Co dělali?

Svědék. Kouřily cigarety. Řekl jsem, aby nekouřili, že by mohli dostat něco od huby. Dva, jeden z nich byl Hilsner a druhého jsem neznal, ti mě předběhli. Jen jeden zůstal vzadu a zastřeloval něco do do kapsy, zabaleného v papíru. Toho bych poznal.

Předseda. Co to bylo zač?

Svědék. To já nevím.

Předseda. Jak vypadal?

Svědék. Měl podlouhlý ksicht, šišatou hlavu, krátký černý vous, šaty šedivé a sametový límec.

Předseda. Co to měl zaobaleno? Jak to vypadalo?

Svědék. Jako když se složí noviny. Takhle dlouhlé.

Předseda. Něco podlouhlého, dostal to do kapsy? Bylo to pevné?

Svědék. Nevím.

Předs. Jaký měl obličej, ústa?

Sv. Vyvalené oči, obličej podlouhlý a ústa ostrá.

Předs. Kdo to byl, nevíte?

Sv. Já ho viděl sám ten samý den. Chtěl jsem jeti pro dříví na náměstí. Stál před krámem p. Vladykové. Krám byl ještě zavřen. Ke mně přišel Strnad krejčí a povídal: „To je hezký člověk!“ a smál se. On byl totiž ošklivý. Ne, byl to ten samý.

Předs. Jak pak šli?

Sv. Ti dva mě předběhli, a ten zůstal v zadu.

Předs. Za kým šli krokem?

Sv. Zostřili krok a šli čerstva dolů.

Předs. Pádili jako skokem?

Sv. Ano, dolů tou ulicí.

Předs. Tamtady se chodí...

Sv. ... k Březině, k pivovaru, na Zápekli a na několik stran

Předs. Nemýlíte se?

Sv. Já myslím, že ne.

Předs. Kolik hodin asi bylo?

Sv. Mohlo být asi 2—3 minuty po 5. hodině.

Předs. Ten den a ten týden jste už slámu nevozil?

Sv. Naposled na podzim.

Předs. Kde jste byl v úterý před tím?

Sv. Na jarmarce v Měříně.

Předs. Běželi skokem?

Sv. Jak přešli dolů, běželi zrovna skokem; pak už jsem se za nimi nedíval.

Předs. Jaký oblek měl Hilsner?

Sv. To já nemohu sloužit; já jsem si ho nevěšil, protože jsem ho znal.

Předs. Mně se zdá, že jste řekl, že měl šedé šaty?

Sv. V té chvíli nevim.

Předs. Vy jste to určitě povídal.

Sv. Určitě jsem to nemohl říci.

Předs. Já Vám to přečtu (čte mu výpověď).

Sv. To jsem snad tenkrát věděl, ale nemohu to teď říci.

Předs. Šedost je rozličná: světlá, prostřední, tmavá. Jaké byly barvy ty šaty?

Sv. To já prosím, nevim, na tom jsem si nedal záležeti.

Předs. Měl svrchník nebo kabát?

Sv. Obyčejný kabát.

Předs. Byl všední nebo sváteční?

Sv. Moc sváteční nebyl.

Předs. Neměl takové kalhoty, jako tyhle?

Svěd. Takové mohly být.

Předs. Tmavé nebo světlé?

Svěd. To já nevim.

Před. Jaký měl klobouk?

Svěd. To jsem si nevěšil.

Předs. Což ten člověk, jakou měl chůzi?

Svěd. Zdálo se, jakoby zatahoval jednu

nohu.

Předs. Vy jste ho jmenoval, pajdavý Žid?

Svěd. Ano.

Předs. Poznal byste ho?

Svěd. Ano.

Předs. Znal jste Frieda Bertholda?

Svěd. Znal.

Předs. To prý byl Hilsnerův kamarád?

Svěd. Ano, vždyť jsem je stěhoval, když byl menší.

Předs. Když jste jel s tou slámou, tak jste je viděl na rynku?

Svěd. Viděl jsem toho pajdavého s nějakým jiným Friedem.

Předs. Snad to byl Hugo Fried?

Svěd. Ten pajdavý s ním mluvil zrovna na Zápeklí na hrázi, když jsem jel pro tu slámu. Bylo to naproti krámu p. Vítka na náměstí. Byli tam jaksi dva.

Předs. Hugo Fried a ten pajdavý?

Sv. V té chvíli přišel Hilsner a šli s tím pajdavým vzhůru na náměstí. Tam tudy šli do dolní brány. Kam, nevím.

Předs. Nemýlíte se? Znal jste Hugo Frieda?

Sv. Ano. Zním ho už dávno. Jak pak by forman neznal dítě z mýta.

Př. Přejete si, aby byl konfrontován s Hugo Friedem?

Vot. r. Pešek: Hilsner tvrdí, že ten den nesundal modrý oblek. Vy říkáte, že jste jej viděl ve světlém obleku. Řekněte mu zcela určitě do očí, že neměl modré šaty.

Př. Hilsnera, pojďte sem. (Hilsner předstupuje.)

Sv. (K Hilsnerovi.) Měl jste šedý oblek?

Hilsner. Neměl. 29. jsem měl modré šaty.

Sv. Já jsem vás viděl v šedivých.

Hilsner. Já žádné nemám.

Vot. r. Budecius. Ten Muzikář šel v tu

stranu, kam šli ti tři. Musili jítí okolo něho?

Sv. Musili a remusili. Mohli jítí doleji.

Dr. Auředníček. Vy jste řekli, že ti dva byli cizí. Ale o tom jednom nevíte, jak vypadal. Jak víte, že byl cizí?

Sv. P znal jsem to pozadu.

Dr. Auředníček. Přece nemůžete znáti všechny pozadu, jenom známé.

Svěd. Já poznám moc pozadu.

Dr. Auředníček. Ale ne všechny polenské. Jak víte, že měl šišatou hlavu.

Svěd. No, to jsem viděl.

Dr. Auředníček. Díval jste se za nimi?

Svěd. Když jsem vylezl na vůz, tu jsem je shlédli, jak zašli.

Předs. Kam šli, to jste neviděl?

Svěd. Ne.

Předs. Hilsnera, máte něco?

Hilsner. Ne.

Předs. Přiveďte sem Hugo Frieda.

Předstupuje Hugo Fried, obchodní příruč v Brně.

Předs. Znal jste Hilsnera?

Svěd. Ano. (Gener., přísaha.)

Předs. O letošních svátcích jste byl v Polné?

Svěd. Ano.

Předs. Kde jste byl v kondici?

Svěd. V Brně.

Předs. Jak dlouho jste byl v Polné?

Svěd. Já tam přišel 23. nebo 24. března.

Předs. Znáte Hilsnera?

Svěd. Ano.

Předs. Kdy jste s ním mluvil?

Svěd. Před květnou nedělí, když jsem přijel. Byl mezi známými, podal mi ruku.

Předs. Kdy ještě?

Svěd. Podruhé nevím.

Předs. Mluvil jste s ním na škar, středu?

Svěd. To nevím jistě, možné. O tom prvním vím.

Předs. Nechodil jste s pajdavým židem, který je neznámým v Polné.

Svěd. Ne.

Předs. Kde jste bydlil?

Svěd. U rodičů za Peklem.

Předs. Svědek Cink říká, že vozil slámu, že Vás potkal s nějakým pajdavým židem.

Svěd. Cink (volá): To je druhý, starší bratr, který je doma, tenhle ne

Obhájce. Ať tedy Oskar Fried je pozván!

(Přestávka.)

(Po přestávce obhájce žádá Cinka na slovo.)

Obhájce. Když jste přijel na náměstí, mnoho-li bylo hodin?

Svěd. 5 hodin.

Obhájce. Co jste dělal? Šel jste na kofalku?

Sv. To bylo dříve, nežli v 5 hodin, to jsem byl u Antonína Dvořáka ve filiálce.

Obh. Co jste dělal, když jste přišel do uličky Pojmanové?

Sv. Vypřáhl koně, paní Pojmanová zůstala u vozu, rozvážu provazy, tu přiběhli oni tři.

Obh. Kam vede dům paní Pojmanové?

Sv. Do ulice.

Obh. Kolik pak bylo hodin, když jste je viděl?

Sv. 5 minut přes 5.

Předs. Co vy, Hilsnere?

Hilsner. Nechodil jsem tamtudy!

Předs. Proč by to říkal, že vás viděl, že jste pádil skokem se dvěma?

Hilsner. O 5. hodině jsem tam tudy nešel. Šel jsem ke kostelu, já nešel se žádnými židy.

Svědék Jos. Škareda, (General; přísaha).

Předs. Kde bydlíte?

Sv. V židech.

Předs. Kdy jste se tam přistěhoval?

Sv. 28. března.

Předs. Dám pí. Pojmanové je naproti, ten nepatří k židovskému městu?

Sv. Nepatří.

Předs. Pamatujete se na středu 29.? Neviděl jste Cinka?

Sv. Ano, skládal naproti slámu.

Předs. Co jste dělal?

Sv. Byl jsem u okna.

Předs. Viděl jste Hilsnera?

Sv. Ano, šel rychlým krokem s nějakým dolů.

Předs. Třetího jste si nevšiml?

Sv. Ne.

Předs. Hilsnera jste poznal?

Sv. Ano.

Předs. Jak jej dlouho znáte?

Sv. Asi 4 roky.

Předs. Jak pak rychle šli?

Sv. Rychle.

Předs. Jak byl oblečen?

Sv. Měl šedý kabát.

Předs. A kalhoty?

Sv. To jsem neviděl.

Předs. Byli jeden nebo dva?

Sv. Na pravo byl jeden.

Př. A za nimi?

Sv. Hilsner byl na levé straně.

Předs. Vy jste si toho nevšiml?

Sv. Toho třetího mohu poznati.

Předs. Toho třetího jste poznal?

Sv. To je ten Fried, co byl v Polné!

Předs. Dříve jste povídal, že jste ho neznal.

Sv. Moc jsem si jich nevšiml, šli čerstva.

Předs. Byl menší?

Sv. Menší.

Předs. A ten druhý?

Sv. Toho jsem si nevšiml.

Předs. Jak vypadal ten menší?

Sv. Měl černý knír.

Předs. Šli čerstva?

Sv. Čerstva.

Předs. Vy říkáte, že to byl Fried?

Svěd. Ano.

Předs. Ten byl ale v nemocnici v Humpolci.

Svěd. Ale on si nechal u ševce Vomely

narážet boty. Co já řeknu, to je svaté. Já mám lidi, kteří to dokáží.

Předs. Také v přípravném vyšetřování jste řekl, že ho neznáte.

Svěd. Já jsem ho nejmenoval.

Předs. Vy se mýlíte.

Svěd. To nemůže být. Jak pak mohl být v nemocnici, když byl v Polné.

Předs. Jak pak mohl být v Polné, když byl v Humpolci? (Veselost.)

Veř. žalobce. Ale vy jste dříve říkal jinak.

Svěd. Ne, to je určitě.

Předs. Ale vy si nejste jist.

Dr. Auředníček. Ten Berthold Fried vám byl ukázán. Je to on, kterého jste viděl na pravé straně?

Svěd. Ano.

Dr. Auředníček. Řekněte mi ty svědky.

Svěd. Vomela, obuvník, jeho žena a 2 učedníci.

Dr. Auředníček. Když jste byl konfrontován s Berth. Friedem, řekl jste, že to bylo 22. března, pak jste se vrátil a řekl, že jste se spletl a opravil na 29.

Svěd. Já si donesl kalendář.

Dr. Auředníček. Ale vy jste řekl původně ve středu 22.

Svěd. Já jsem si donesl kalendář a z toho jsem se přesvědčil.

Dr. Auředníček. To je nápadné.

Svěd. Já jsem si kalendář nedělal.

Dr. Auředníček. Prosim, aby se konstatovalo, že jednou řekl, že viděl Hilsnera s Bertholdem 22. a pak zase 29.

Svěd. Stěhoval jsem se tenkrát a to jsem se nestěhoval sám.

V. r. Budecius. Tedy druhý den po stěhování.

Předseda. Hilsnere, co tomu říkáte?

Hilsner. Že je možné, že mne viděl 22. března s Berth. Friedem.

Svěd. Ne 22, nýbrž 29. po páté.

Hilsner. 29. jsem s Bertholdem nebyl, protože nebyl v Polné.

Svěd. 29. si dal dělati boty u Vomely a on mu je nechtěl dělati.

Dr. Auředníček. On vám tedy řekl, že 29. března ve středu chtěl, aby mu narazil boty?

Předseda. Přečtu číslo žurnálu č. 86, přípis veřejné nemocnice v Humpolci, že

Berthold Fried od 24. března až do 3. dubna tam byl.

Jsou také svědci, že tam tu dobu leže s bolavou nohou.

Sv. Také Novák s ním mluvil a jiní.

Předs. To je přece veřejná listina.

Dr. Baxa. Činím návrh, poněvadž se jedná o výpověď svědka, který se vši určitostí tvrdí, že viděl Bertholda v Polné a ještě 3 jiní lidé, aby byli všichni vyslechnuti jako svědci a sice Vomela, obuvník, jeho paní, 2 učennici, pan Novák a krejčí Doležal.

Veř. žalobce. Mám za to, že se to bezpodmínečně dokázáno, a že to asi mýlka. Navrhuji, aby byla člena konfrontace Bertholda s ošetřovatelkou a domovníkem v nemocnici a považují tyto svědky za zcela irrelevantní,

Dr. Auředníček. Já s návrhem Dr. Baxy úplně souhlasím, protože mě i obžalovanému musí záležeti, aby se do této věci dostalo co nejvíce světla. Oproti poznámce stát. zástupce, že se svědek patrně mýlí, tvrdí přeci svědek, že ho určitě poznal, jako toho, který šel s Hilsnerem, a já nemám příčiny

tvrditi, že se zmyšlil právě v osobě. Ale mohl se zmyšliti v datu.

On ho poznal, ale je-li dokázáno, že byl od 24. března do 4. dubna v nemocnici, pak b. de dokázáno, že to musilo býti o týden dříve, tím spíše, poněvadž svědek ze sebe při výslechu nejprve vyhrkl, že to bylo 22. a pak teprv se rozmyslil, že to bylo 29. Jednou ho agnoscoval 22., po druhé 29. Z těchto důvodů prosím, aby byli vyslechnuti.

Dr. Baxa. Já upozorňuji na důležitou okolnost, že 4. dubna byl už Berthold přijat ve stravovně v Chrudimí, přicházejí ze stravovny Nasavrské. Jestliže měl býti 3. dubna propuštěn a srovnáme tu cestu, jest skutečně pochybné, zda mohl býti ve stravovně v Nasavrkách a 4. dubna již v Chrudimí. Jest to v zájmu pravdy, aby se věc řádně vyšetřila. Není vyloučena možnost, že se v nemocnici mýlili.

Svědčyně Anast. Pojmanová, mlékařka v Polné.

(Generalie, přísaha.)

Předs. Vy jste asi dala od Činka dovažeti fůru slámy.

Sv. Ne, to byla moje panimáma.

Předs. Kdy to bylo?

Sv. Ve středu před Velkonocemi odpoledne.

Předs. V kolik hodin?

Sv. To akorát nevím.

Předs. Vy jste s ním šla u vozu?

Sv. Šla.

Předs. Nepotkali jste někoho na hrázi?

Sv. Já jsem si nevšimla.

Předs. Neviděla jste Hilsnera?

Sv. Já nevím.

Předs. Znáte Oskara Frieda?

Sv. Nevím.

Předs. Kudy jste jeli?

Sv. Po náměstí, okolo zámku, dolení branou.

Předs. Nezdržel se někde na kořalce?

Sv. U p. Dvořáka.

Předs. Kde to jest?

Sv. U kostela.

Předs. Kolik hodin bylo? Neslyšela jste tlouci? Cink slyšel 5 hod.

Sv. Já se nemohu pamatovati. (K víčarou to bylo.)

Předs. A jak jste to skládali?

Sv. Já šla na půdu a on mi podával.

Předs. Tak jste nikoho neviděla?

Sv. Ne.

(Pokračování v brožůře třetí.)

(Patisk vyhražen.)

Dějepis je otcem života, studnicí zkušenosti a zkušeností
zdrojem moudrosti.

OBEČNÁ KRONIKA,

kteřou stručně srozumitelně a pravdivě, avšak
poutavě a poučně píše nejoblíbenější a nejpopu-
lárnější kronikář český

prof. Jos. Lacina (Kolda Malínský)

a kteřou provází
nádherné ilustrace, z nichž některé, zvláště
cenné, jsou kolorovány.

Podobného díla v české literatuře nakladatelské vůbec
ještě nebylo. — OBEČNÁ KRONIKA čili vypravování o ná-
rodech vzdělaných od dob nejstarších až po naše časy
jeť dílo víceleté práce spisovatelské, dílo, k jehož usku-
tečnění přineseny byly veliké oběti hmotné.

*„OBEČNÁ KRONIKA“ jeť dílo vědecké,
populárně psané, jehož účelem je obe-
znání vzdělanosti nejširších vrstev obe-
censtva, které uchvacuje hloubkou líčení
a poněvadž registruje veškeré důležité
události historie lidstva, jeť knihou ceny
trvalé, které nikdy nesevšední, nikdy ne-
sestárne. — Cena sešitu 25 kr.*

— Každý vzdělanec má znáti dějiny světové. —

„Hej Slované, ještě naše
slovanská řeč žije!“

Kdo hrdým jsi, že patříš k mohut-
nému národu Slovanskému, čti dějiny
jeho největšího a nejmocnějšího národa:

Dějiny Ruska

od prvních jeho počátků až do r. 1884.

Napsal

Alfred Rambaud,

prof. na filos. fakultě pařížské, dop. člen petrohr.
akademie věd.

Dílo počtěně cennou francouz. akademie.
Z franciny přeložil Lubomír Petr.

Celé dílo vyšlo ve 26 sešitech po 15 kr.
Možno též obdržeti ve 2 svazcích buď
brožovaných neb vázaných: Brož. svaz.
I. za zl. 1·90, II. za zl. 2·— . Váz. svazek
I. za zl. 2·70, svazek II. za zl. 2·80.

Vazba jeť skvostná a původní.

Celé dílo brožov. zl. 3·90, váz. zl. 5·50.

Nakladatelství Edv. Beauforta,
Praha II., Jungmannova tř. č. 21. n.

Jemné čokoláty orient. cukrovinky pečiva k čaji, nejlépejší zaslá: První česká továrna na orient. cukrov. a čok. A. Maršner na Král. Vinohrade

MARSNEROVO

ČESKÉ KAKAO
A
ČOKOLÁDA

JSOU NEJLEPŠÍ

K DOSTÁNÍ V KAŽDÉMHO
KUPCE I CUKRÁŘE

Kde není prokavačů, zasláme na zkušku 1/2 kg. balíček za zl. 1.60 franko.